



תת"ע 5707/06/15 - שי חזן נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 5707-06-15 מדינת ישראל נ' שי חזן
תיק חיצוני: 21210008385

מספר בקשה: 1

לפני
המבקש
נגד
המשיבה
החלטה
כבוד השופטת דורית בונדה
שי חזן
מדינת ישראל

1. לפני בקשה אשר הוכתרה בכותרת "ערעור בפסק דין", בה עותר המבקש "להקלה בפסק-הדין" אשר ניתן כנגדו בהעדר התייצבות לדיון מיום 16.7.15, תוך הקלה בעונשו, הפחתת סכום הקנס וגזירת עונש של פסילה על תנאי תחת פסילה בפועל. הבקשה לא נתמכה בתצהיר.
2. הבקשה הועברה לתגובת המשיבה, אשר התנגדה לבקשה מהטעם כי לא פורטה בבקשה סיבה מוצדקת לאי ההתייצבות לדיון ולא פורטה הגנה אפשרית.
3. המבקש אינו מיוצג ואצא מנקודת הנחה כי כוונתו הייתה לעתור לביטול גזר הדין, תוך גזירת עונשו מחדש.
4. המבקש הורשע בהעדרו ביום 16.7.15 בעבירה של נהיגה בהיותו שיכור, כשבדגימת אוויר נשוף נמצא ריכוז אלכוהול של 370 מיקרוגרם.
5. בגזר הדין הושת על המבקש קנס בסך של 1,000 ₪, פסילת רישיון הנהיגה לתקופה בת 24 חודשים, כפי פסילת המינימום בניכוי 30 ימי פסילה מנהלית ופסילה על תנאי למשך 6 חודשים ל- 3 שנים.
6. המבקש אינו חולק על זימונו לדיון כדן, אלא טוען כי לא התייצב לדיון "בשל עומס רב בלימודים ובעבודה". המבקש מפנה לנסיבות ביצוע העבירה ומצר כי נהג בהיותו שיכור וכן מפנה לעברו התקין, לנסיבותיו האישיות ולמצבו הכלכלי.
7. בהתאם לרע"פ 9142/01 **סוראיה איטליא ואח' נ' מדינת ישראל** (מיום 2.10.13) החלטתי לדון בבקשה שלא בנוכחות הצדדים, לאחר שהצדדים שניהם העלו טענותיהם כאמור על הכתב.

דין

8. בהתאם לסעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, ניתן להורות על ביטול פסק-דין אשר ניתן בהעדר (ובעניינו לא נתבקש ביטול פסק-דין), באם קיימת סיבה מוצדקת לאי



התייצבות הנאשם לדיון או באם אי ביטול פסק הדין יגרום עיוות דין לנאשם.

9. אין בפי המבקש כל סיבה מוצדקת לאי התייצבות לדיון וודאי שסדר העדיפויות בו בחר המבקש עת בחר שלא להתייצב לדיון בשל "עומס רב בלימודים ובעבודה" אינו מהווה טעם העומד בדרישות הפסיקה והמאפשר התחשבות במבקש.

10. אף טעם הגנה אין בפי המבקש, אשר מודה בביצוע העבירה ומביע חרטה, כשהלכה היא כי היה על המבקש להתייצב לדיון ולטעון טענותיו ומשלא עשה כן, ניתן היה לראותו כמי שהודה בעובדות ולקיים המשפט בהיעדרו, וראו בעניין זה דברי כב' השופט אדמונד לוי (בדימוס) ברע"פ 5569/07 **אברך בן טובים נ' מדינת ישראל** (9.7.07), שם:

"אם היו בידי המבקש ראיות לכך שלא חטא בחלק מהעבירות שיוחסו לו, היתה מוטלת עליו החובה להתייצב בבית המשפט ולטעון את טענותיו, ומטעמים השמורים עמו בחר שלא לעשות זאת. העולה מכך הוא כי מכוח הוראתו של סעיף 240(א)(2) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, מותר היה לראות בו כמי שהודה בעובדות, ועל כן לא נפל פגם כלשהו בהרשעתו..."

11. לפיכך, למבקש ניתן יומו, כשנותר לבחון האם נגרם למבקש "עיוות דין".

12. בבקשת המבקש אין זכר לטענה בדבר עיוות דין אשר יגרם לו אם לא יבוטל גזר הדין כשבחינת העונש אשר הוטל עליו בהעדרו מלמדת כי מדובר בעונש פסילה כפי פסילת המינימום אותה קבע המחוקק, בניכוי הפסילה המנהלית אותה ריצה, פסילה על תנאי מתונה וקנס נמוך.

13. בעפ (י-ם) 9407/05 **קינג אללה נ' מדינת ישראל** (מיום 9.8.05) נדרש בית המשפט למקרים הרבים בהם אין מתייצבים נאשמים לדיונים בתיקי תעבורה:

"בית המשפט העליון פסק לא אחת, כי לנוכח ריבויים של מקרי אי ההתייצבות, במיוחד בתיקי תעבורה, יש לקבוע כי ברגע שהנאשם הוזמן כדין, ניתנה לו האפשרות להיות נוכח במשפטו ולנסות להוכיח את חפותו. ומשלא התייצב, אין לו אלא להלין על עצמו, ודי בכך כדי שיהיה לו יומו בבית המשפט..."

14. לאור אלה, לא מצאתי כי נתקיימו התנאים להיעתרות לבקשת המבקש ואני מורה על דחייתה. פסק-הדין אשר ניתן בהעדר המבקש ביום 6.1.14 יוותר על כנו.

המזכירות תשלח החלטתי לצדדים.

זכות ערעור כדין.

ניתנה היום, כ"ח אב תשע"ה, 13 אוגוסט 2015, בהעדר הצדדים.